

Αρχιμανδρίτης Ιάκωβος Κανάκης: «Θείος πόθος» από τον Άγιο Νικόδημο τον Αγιορείτη

/ [Γνώμες](#)

Στην ερώτηση κάποιου για την σχέση του ανθρώπου με τον Θεό, οι συνήθεις απαντήσεις είναι, να πιστεύεις στον Θεό, να Τον σέβεσαι, να ακολουθείς τις εντολές Του, και φυσικά όλες αυτές οι απαντήσεις είναι σωστές. Όμως, στην σχετική αναζήτηση των θέσεων των Αγίων της Εκκλησίας επί του θέματος αυτού, βρίσκουμε μια θαυμαστή και πραγματικά σαφή αναφορά του [αγίου Νικοδήμου του Αγιορείτου](#).

- [Του Αρχιμ. Ιακώβου Κανάκη](#)

Ο Άγιος παριστάνει τον Χριστόνα λέει : «Έπιθυμῶν ἀεὶ μαιῶλος ἐδικός σου· σοῦ ζητῶ τὸ μῖσος τοῦ (κακοῦ) ἑαυτοῦ σου, διὰ νὰ σοῦ δώσω τὴν ἀγάπην μου· ζητῶ τὴν καρδίαν

σου νᾶένωθῆ μετῆν ἐδικήν μου, ἢ ὁποίαδιὰ τοῦτο μοῦ ἀνοίχθη μετῆν λόγχην ἐπάνω εἰς τὸν σταυρόν· καὶ ζητῶ ὄλον ἐσέ, διὰ νᾶ εἶμαι καὶ ἐγὼ ἐδικός σου. Ἐσὺ βλέπεις ὅτι ἐγὼ εἶμαι ἀσυγκρίτου τιμῆς, καὶ ὁμῶς γίνομαι τόσης τιμῆς ὅσης εἶσαι ἐσύ. Ἀγόρασέ με, λοιπόν, ὦ ψυχὴ μου ἀγαπημένη, μετὸν ἀδοθῆς εἰς ἐμέ. Ἐγὼ θέλω, γλυκύτατόν μου τέκνον νᾶ μὴ θέλῃς οὐδέν, νᾶ μὴ βλέπῃς οὐδέν, ἕξω ἀπὸ ἐμένα, ἕξω ἀπὸ τὸ θέλημά μου, διὰ νᾶ θέλω καὶ ἐγὼ κάθε πρᾶγμα εἰς ἐσέ, νᾶ ἐννοῶ εἰς ἐσέ, νᾶ ἀκούω εἰς ἐσέ καὶ νᾶ βλέπω εἰς ἐσέ· εἰς τρόπον τὸ ἐδικόν σου οὐδέν, καταρροφιζόμενον εἰς τὴν ἄβυσσον τῆς ἀπειρίας μου, νᾶ μεταβάλλεται εἰς ἐκεῖνον» (Π. Χρήστου, Εκκλησιαστικὴ Γραμματολογία, Τομ. Β΄, Θεσσαλονίκη 2015, σσ. 324-325).

Το κείμενο αυτό ασφαλῶς και αποδεικνύει ὅτι ἡ σχέση μας με τὸν Θεό δεν ἔχει καμία ἐννοια καθωσπρεπισμοῦ, φοβίας, συναλλαγῆς, ἀλλὰ φανερῶνει πρόσωπο πιστοῦ ἀνθρώπου πού ἔχει «πληγωθεῖ» ἀπὸ τὴν ἀγάπη Του. Πού ἀφησε τὴν καρδιά του νᾶ ἀγαπήσει με ὅλη τῆς τὴν δύναμη τὸν Χριστό. Ὅπως, ἀκριβῶς, προέτρεψε ὁ Χριστός νᾶ κάνουν οἱ ἀνθρώποι: «...καὶ ἀγαπήσεις Κύριον τὸν Θεόν σου ἕξ ὄλης τῆς καρδίας σου καὶ ἕξ ὄλης τῆς ψυχῆς σου καὶ ἕξ ὄλης τῆς διανοίας σου καὶ ἕξ ὄλης τῆς ἰσχύος σου...».

Ὁ ἅγιος Νικόδημος χρησιμοποιεῖ τὴν λέξη ἐρώτας, τὴν ὁποία συνδέει με τὴν ἀγάπη τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸν Θεό. Πιο σωστά, ὄχι μόνο τὴν συνδέει, ἀλλὰ τὴν ταυτίζει. Ἡ λέξη ἐρώτας, ὅπως και ἄλλες, ἐφθασαν στὶς μέρες μας νᾶ ἔχουν σχεδόν διαφορετικὸ χαρακτήρα, ὁμῶς χρειάζεται νᾶ γνωρίζουμε τὸ ἀρχικὸ νόημά τους. Ὁ ἅγιος δίνει σε μια παράγραφο ὅλες τὶς προϋποθέσεις, ἀλλὰ και τὰ ἀποτελέσματα μιας υγιούς σχέσης τοῦ ἀνθρώπου με τὸν Θεό.

Τὸ πρῶτο εἶναι ὅτι ὁ Χριστός δεν ἀναγκάζει τὸν ἀνθρώπο, ἀλλὰ θέλει τὸν ἀνθρώπο νᾶ ἐπιθυμεί τὴν κοινωνία μαζί Του. Ὁ Θεός ἐπιθυμεί τὴν θέωση τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὴν δημιουργία του, αὐτὴ ἦταν ἡ προοπτικὴ του. Αὐτὴ ἄλλωστε εἶναι και ἡ πεμπτουσία τῆς Ὀρθόδοξης Πίστεως, σε ἀντίθεση με τὴν τάση κάποιων ἀνθρώπων, διαχρονικά, οἱ ὁποῖοι προσπαθοῦν νᾶ «σβήσουν» τὸν Θεό ἀπὸ τὴν ζωὴ τους και τὶς ζωές των ἄλλων. Πρόκειται για μια τάση αὐτοθέωσης ἢ και μια προσπάθεια νᾶ ἀνέβουν ἐπάνω ἀπὸ τὸν Θεό, ὁδηγούμενοι σε μια ὕβρη με ολέθρια ἀποτελέσματα.

Ἡ Ὀρθοδοξία ἔχει τὸ σωστό «μέτρο». Εἶναι ἡ Πίστη τῆς διάκρισης και τῆς ἰσορροπίας. Τῆς ἀλήθειας και τῆς δικαιοσύνης, τῆς ἐλευθερίας και τῆς συγχώρεσης, τῆς ἀνιδιοτελοῦς ἀγάπης.

